

HOTEL-PENSION
DE STILLE WILDE IN OISTERWIJK

'OVERAL WATER! IN HET VEN, ONDER MIJN SCHOENEN, IN MIJN SCHOENEN'

Een pension in de bossen bij Oisterwijk. Een geborgenheid ademend basiskamp voor de al wat oudere vakantieganger. De jongere Revu-verslaggever Kees van Beijnum at, wandelde en bingode mee temidden van de vennen.

DOOR KEES VAN BEIJNUM/FOTOGRAFIE: PAUL LEVITTON

Als ik bij de afslag Baaren/Oisterwijk de rijksweg verlaat steelt een imposante, loedgrijze wolk de laatste restjes zon van een toch al troosteloze zaterdag. Druppels spalten op mijn voorruit uiteen. Aarzeland trekt een flijngesponnen waas van regen over de landerijen. Vocht en grauwheid zo ver het oog reikt. Het geluid van ruitenwissers. Alles - inclusief het dampende vee - zakt verder en verder weg in de prut.

Bij aankomst in hotel-pension De Stille Wilde in de bossen van Oisterwijk begeef ik mij naar de receptie, waar niemand te bekennen is. Vanuit mijn onghoeken zie ik in de beleidende entree een twintigtal bejaarden boven de avonddis heven. Ik druk op een elektrische bel die op de desk is vastgeschroefd. Het is de uitbater zelf die via een klapdeur, die toegang geeft tot de keuken, op mij af komt sterven. Hij draagt een schort en op zijn voorhoofd glinsteren de zweetdruppels van het martelende middenstandersbestaan.

Goh, dat was nou jammer, nee echt, het speet hem vreselijk, maar omdat ik wat verlaat ben, heeft hij voor het diner niet meer op me gerekend. Ik besluit terug te gaan naar het plaatsje. Lopend, ik heb lang genoeg in die auto gezeten. Lekker door de bossen. Naar buiten jongemensch! Frisse lucht! De betel is nu egaalgrijs. Geen barstje of vlekje licht meer te bekennen. De regen valt met bakken naar beneden. Binnen vijf minuten zijn mijn sportchoenen doorweekt en heeft ook mijn jack zich volgezogen. Het voelt kram aan bij de kraag en polsen. Ja, de stemming zit er al goed in.

Druipend kom ik in het centrum van Oisterwijk aan. Een voor het raam geplaatst bordje *Konijn* volgens grootmoeders recept zoveel u wilt lokt mij een café-restaurant binnen. Aan een tafeltje met dekking in de rug drink ik trappistenbier van het vat. Aan de tafel naast mij zitten vier oude vrouwtjes. Alle vier zilvergrijs permanent. Alle vier één glas

wijn (rood), alle vier kippesoep, biefstuk met sla en gebakken aardappels, aardbeien met slagroom. Hun jaloerse blikken bespieden mij als ik van mijn konijn zit te smikkelen en te smullen. Wat is het prachtig bruin gebakken, zacht en sappig! En zo delicaat gekruid!

„Wilt u misschien nog een stukje?” vraagt de ober mij tot driemaal toe. Ik zeg geen nee.

Waar is die vrouw, denk ik bij mijzelf? Die goddelijke kokkin. Waar is ze, onze lieve oma? Dan zal ik haar in mijn armen sluiten en op haar Brabantse wangen kussen. Die culinaire schat!

Later op de avond keer ik terug naar mijn pension. Ik zit in de recreatiezaal, met mijn rug naar het knapperende houtvuur. Een onophoudelijke slagregen tikt gezellig tegen het raam. De overige gasten zitten in carré aan hun tafeltjes. Ze zijn bezig met het invullen van een quiz (een soort kruiswoord-raadsel, hen uitgereikt door de vrouw van de uitbater). Rood-wit geblokte gordijntjes, keramische bordjes met spreuken aan de muur: „Zoals het klokje thuis tikt, rikt het nergens”. Een cassettebandje met Hammondorgel-muziek op de achtergrond: „Breng eens een zonnetje onder de mensen”. De uitbater schenkt jonge en oude borreltjes, citroentjes, portjes en warme melk. Spataderen, corsetten, protheses en orthopedische schoenen omringen mij. Ik ben de enige onder de 55 en toch zijn we net één grote familie.

Het enige gemor tijdens deze vreugdevolle, harmonieuze avond ontstaat tijdens de jurering van de quiz. Het woord *autokachel* is de inzet.

„Autokachel? Autokachel?” zegt een man met Rotterdams accent. „Daar heb ik nog nooit van gehoord. Een kachel in je auto. En waar brandt die kachel dan op. Op kolen soms?” Hij plant zijn vlezige kin in de boord van zijn overhemd en begint driftig met een zakdoek zijn brilleglazen te poetsen.

De man tot wie hij zich richt, is niet van plan inschikkelijk te zijn. Hij legt zijn hand achter zijn oor. „Wat zeg je? Heb je nog nooit van een autokachel gehoord? Nou dan moet je maar eens goed gaan kijken in je auto. Hij zit er toch heus in.”

„Oh ja? Nou mooi niet! In een auto zit geen kachel. Verwarming zul je bedoelen. Ver-war-ming.”

Met onuitputtelijke reserves van geduld en lankmoedigheid sust de vrouw van de uitbater de controverse. Beide mannen krijgen gelijk.

Een man met grijs borstelhaar helpt zijn kreupele vrouw in haar rolstoel. Behoedzaam stuurt hij haar langs de tafeltjes en stoelen.

„Welterusten,” zegt de vrouw in de rolstoel.

„Welterusten,” roepen wij in koor terug.

„Mijn pantoffel!” zegt de vrouw in de rolstoel.

Haar man stopt met daven en knielt aan haar voeten. Voorzichtig schuift hij de blauwe, langharige pantoffel die afgegleeden is, weer om de gevoelloze voet van zijn vrouw. Zwijgend en met gekromde rug rijdt hij haar de zaal uit. Is er iets mooiers? Samen oud worden. In voor- en tegenspoed. Ontroering heeft de overige gasten bij de keel.

De avond sleept zich voort. Langdurig gegaap en gestaar. Doelloos geblader in de Margriet. Eén voor één ontvolken de tafels. Om half twaalf begeef ik mij als laatste naar mijn kamer. „Welterusten,” zeggen de doodvermoeide pensionhouder en zijn vrouw.

„Welterusten,” antwoord ik.

Midden in de nacht word ik wakker. Maagkramp. Ik ga op de rand van mijn bed zitten en bekijk ongewild mijn kletsnatte sokken die over de radiator hangen. Langzaam, letter voor letter, verschijnt een vijftletterig woord voor mijn nog slaperige geestesoog. K-O-N-I-J-N. Rillend vraag ik mij af of mijn gulzigheid ten grondslag ligt aan dat samenknijpen van mijn ingewanden, of ik het grootmoeders recept? Probeer dat nog maar eens te achterhalen! Om ieder risico uit te sluiten vermoord ik - met mijn blik nog steeds op mijn sokken - de oude gifmengster en laat ik haar lijk naar de binnenlanden van Ceylon overbrengen.

De volgende ochtend om negen uur precies staat de vrouw van de uitbater in de entree van het pension. Ze luidt een koperen scheepsbel, ten teken dat het ontbijt gereed staat. Ze had zich de moeite kunnen besparen, want alle oudjes zitten al strijdlustig achter het gekookte eitje, de hagel slag, jam en muisjes. Pillendoosjes naast het bordje.

Bij het VVV bemachtig ik een boekwerkje met de titel *Wandelen en Fietsen in Oisterwijk*. Daarna wacht ik in café Het Raadhuis samen met een tiental manmoedige vakantiegangers af of het wellicht nog droog wordt. In de tussentijd lees ik het boekje door en stippel een wandelroute voor zodadelijk uit. Touringcars vol treurige bejaarden schuiven achter de geraniums op de vensterbank voorbij. Een vrouw met een moedeloze uitdrukking en haar regenkapje nog op vermaalt onder klef gesmak een appel-punt. De radionieuwsdienst meldt dat er vanad de Golf van Biscaje nog meer regen onderweg is.

„Toch wordt het wat lichter,” zegt een grijsaard tegen niemand in het bijzonder. Ik reken af, sla mijn kraag op en ga - terwijl ik de bewonderende blikken in mijn rug voel priemen - naar buiten. Met het boekje in mijn hand kom ik na een tocht van een half uur bij het hoogtepunt van mijn wandeling aan. De neo-gotische St. Petruskerk. Gebouwd in 1895. Door dr. P. Cuypers, bouwheer ook van

het Amsterdamse Centraal Station en het Rijksmuseum.

„Mocht de kerk open zijn, dan is een bezoek zeker interessant,” lees ik in het boekje. De enigszins aarzelende formulering bereidt mij op het ergste voor. Inderdaad: gesloten. Dan maar gelijk door naar de natuurwonderen van Oisterwijk, de vennen. De paden op, de lanen in. Een beetje regen krijgt mij er niet onder. Er zijn nog zoveel prachtige dingen te aanschouwen. Zoals die vergroeide landarbeider daar rechts van mij aan het gewas staat te sjoeren! Of die oude man met zijn vrouw, dertig meter voor me. Het is toch een formidabel gezicht hoe zij met hun paraplu's in ge-

vecht zijn en tegen de wind in strompelen. Zoals aangegeven in mijn boekje, volg ik de paaltjes met de groene kop. Konijnen kruisen onverschillig mijn pad en, voordat ik het weet, sta ik oog in oog met het natuurwonder zelf.

Het ven. Ik kijk naar het groengrauwe water waarin de regen kringetjes bombardeert, naar al die prachtige lelies langs de kant. Overal water! In het ven, onder mijn schoenen, in mijn schoenen, op mijn haar, in mijn nek, langs mijn rug. Wat is het toch een prachtig land!

Ietwat gedrogeerd door al die verpletterende schoonheid en verrukkingen, kantel ik mijn gezicht omhoog en voel wel dra dat zalige gespetter ook op mijn gezicht. Wat anders rest mij dan me volkomen over te geven aan dit aanzwellende gevoel van triomf en glorie? Gelukzaligheid tintelt door mijn bloed. Op een holletje spoed ik mij terug naar het pension, waar ik om één voor één, nog net voordat de bel voor de lunch wordt geluid, aankom.

Op de deur is een velletje papier geplakt. *Hedenavond Bingo*, lees ik bij het naar binnen gaan. ●